

slušný soud, má účinky podání ve smyslu čl. 21 pojistných podmínek. Podání, které neobsahuje řádnou adresu, není podáním ve smyslu § 75 č. 1 c. ř. s. a za den skutečného podání musí býti pokládán teprve onen den, kdy úředník soudu jinak seznal, že jde o žalobu patřící k příslušnosti krajského soudu obchodního, a opatřil je razítkem o dojití, t. j. 13. 7. 1936. Podle toho, co uvedeno, byla žaloba, o niž jde, podána po uplynutí preklusivní šestiměsíční lhůty a soud první stolice ji právem zamítl.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání po dalším jednání, bude-li ho třeba, znovu rozhodl.

Důvody:

Ze zjištění nižších soudů vyplývá, že zásilka se žalobou, o kterou jde, došla do podatelny soudu první stolice po první již dne 4. července 1936, a to podle úhrnného dodacího lístku »doporučených zásilek pro krajský soud obchodní v Praze«. Jest tedy míti za to, že byla zásilka — jako na tento soud řízená — z poštovního úřadu k tomuto soudu uvedeného dne také řádně dopravena (§§ 62, 63 jedn. ř.).

Nezáleží na tom, zda byla adresována na obálce »Obchodní soud, okresní, trestní, civilní v Praze«, neboť pro otázku, o kterou tu jde, zda totiž žaloba došla včas, jest rozhodující to, že byla žaloba dodána příslušnému soudu před uplynutím průpadné lhůty, která se končila dnem 5. července 1936.

Jestliže úředník podatelny, ať již právem, či neprávem (srov. § 62, třetí odst., jedn. ř.), zásilku odevzdal okresnímu soudu obchodnímu v Praze, týká se to jen vnitřního poměru úředního, a nemůže to jíti na vrub strany (srov. rozh. č. 14024 Sb. n. s.).

Ustanovení § 75 č. 1 c. ř. s. se nehodí na souzený případ, kde nešlo o otázku, zda mělo samo podání (t. j. žaloba) předepsané náležitosti.

Odvolací soud, vycházející z nesprávného právního názoru, měl za to, že žaloba došla soudu první stolice až dne 13. července 1936, tedy opožděně. Poněvadž jen z toho důvodu potvrdil rozsudek soudu první stolice a neobíral se blíže odvoláním po věcné stránce, bylo odvolací rozsudek zrušiti podle § 510, odst. 1, c. ř. s.

Čís. 16838.

Vede-li několik vymáhajících a zároveň hypotekárních věřitelů exekuci vnucenou správou nemovitosti, rozhoduje při rozvrhu výtěžkových přebytků z vnucené správy nemovitosti pro zaplacení úroků, které dospějí za vnucené správy nebo jsou zadrženy z posledního roku

před povolením (§§ 120 č. 5, 124 č. 3 ex. ř.) pořadí jejich zástavních práv, avšak pro splácní j i s t i n y pohledávek, k jejichž vymožení byla povolena vnucená správa (§ 125 ex. ř.), je rozhodující pořadí jejich úkojných práv (§ 104 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 31. března 1938, R II 57/38.)

Exekuční soud rozvrhuje výtěžky přebytků vnucené správy za dobu od 1. ledna 1934 do 31. prosince 1936, vedené několika vymáhajícími věřiteli na ideální čtvrtinu domu č. p. 128 v B., patřící W. B-ové, přikázal zbytek výtěžkových přebytků 4.029 Kč Josefu L. na jeho vykonatelnou pohledávku 7.474 Kč 30 h s přísl., který měl onu pohledávku zajištěnou na uvedeném dílu nemovitosti a jenž zároveň přistoupil k vnucené správě již zahájené, a to dne 26. ledna 1937. Rekursní soud k rekursu hypotekárního a též vymáhajícího věřitele přistouplého k vnucené správě Dr. Jiřího Sch. přikázal jemu zbytek výtěžků přebytků vnucené správy na částečné uspokojení vykonatelné pohledávky 25.000 Kč s přísl. Důvody: Josefu L. byla povolena exekuce vnucenou správou řečené nemovitosti teprve usnesením okresního soudu civilního v B. ze dne 26. ledna 1937, kdežto stěžovateli usnesením ze dne 22. dubna 1934. Byla tedy Josefu L. exekuce vnucenou správou povolena teprve po době, za níž vznikly rozdělované přebytky vnucené správy, které jsou právě za dobu od 1. ledna 1934 do 31. prosince 1936; v době, kdy tyto přebytky vznikly, Josef L. nebyl ještě vymáhajícím věřitelem, nýbrž pouze knihovním věřitelem a nemá tudíž významu ustanovení druhé věty § 125 ex. ř., neboť Josef L. by předešel stěžovateli jenom tedy v pořadí, kdyby v oné době, za níž se přebytky z vnucené správy rozdělují, byl již vymáhajícím věřitelem. Tomu tak však nebylo, když mu exekuce vnucenou správou byla povolena teprve 26. ledna 1937. Pochybil proto prvý soud, když ony přebytky z vnucené správy přiznal nikoliv stěžovateli, nýbrž Josefu L.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Josefa L. změnil napadené usnesení tak, že co do částky 1345 Kč 35 h obnovil usnesení soudu první stolice, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Jde o rozvrh výtěžkových přebytků vnucené správy za dobu od 1. ledna 1934 do 31. prosince 1936. Josef L. nabyt zástavního práva pro svou pohledávku vkladem vykonaným dne 26. října 1928, byla pak mu povolena vnucená správa dne 26. ledna 1937, Dr. Jiří Sch. nabyt práva zástavního vkladem jeho dne 30. března a 6. dubna 1929, avšak vnucená správa mu byla povolena dne 22. dubna 1934. Má tedy zástavní právo Josefa L. pořadí před zástavním právem Dr. Jiřího Sch., ale co do úkojného práva z vnucené správy jest tomu naopak. A tu jest roze-

znávatí mezi zapravením úroků, které dospějí za vnucené správy nebo z posledního roku před povolením jsou zadrženy (§§ 120 č. 5, 124 č. 3 ex. ř.), a mezi použitím přebytků k splacení pohledávky, k jejímuž vyřízení byla povolena vnucená správa (§ 125 ex. ř.). Co do prvních rozhoduje knihovní pořadí. Poněvadž zástavní právo stěžovatelovo má přednost před zástavním právem Dr. Jiřího Sch., má nárok na úroky, ale jen na úroky dospělé za vnucené správy a byly mu proto 6% úroky za dobu 3 let (od 1. ledna 1934 do 31. prosince 1936) v částce 1345 Kč 35 h změnou napadeného usnesení přikázány.

Co do jistiny samé rozhoduje o rozdělení výtěžků vnucené správy podle § 125 ex. ř. mezi několika vymáhajícími věřiteli pořadí jejich úkojných práv. Pořadí práv zástavních váznoucích pro vykonatelné pohledávky má ten význam, že z výtěžkových přebytků jest zapraviti pohledávky na úrocích a jiných opětuujících se dávkách zástavním věřitelům, kteří jsou v knihovním pořadí před úkojným (nikoli zástavním) právem vymáhajícího věřitele, takže na něho dojde s nárokem na zaplacení jistinné pohledávky samé, pro niž vede vnucenou správu, teprve po těchto dávkách. Pro zaplacení pohledávek samých rozhoduje však pořadí úkojných práv. Tomu není na závalu ustanovení § 125, odst. 1, ex. ř., poněvadž hypotekární věřitel na základě svého práva nemá nárok na uspokojení své jistinné pohledávky z užitků nemovitosti, na niž se vede vnucená správa, kteroužto exekucí nabývá věřitel vedoucí ji úkojného práva pro svou pohledávku. Správně proto přihlížel rekursní soud v té příčině k pořadí úkojných práv obou vymáhajících věřitelů a rozhodl podle něho.

Není podkladu ve spisech pro to, že Dr. Jiří Sch. souhlasil, aby z výtěžků vnucené správy byl uspokojen stěžovatel, ač úkojné právo tohoto jde za úkojným právem onoho. Rozhoduje-li v příčině jistinných pohledávek samých toto pořadí, vyžadovalo by se k přikázání jiného pořadí výslovného souhlasu vymáhajícího věřitele, který se tím vzdává svého pořadí; nestačí však nepodání odporu.

V tom rozsahu dovolací rekurs není odůvodněn.

Čís. 16839.

Právní povaha žaloby na zrušení spoluvlastnictví (§ 830 obč. zák.) a význam upuštění (zpětvzetí) od žaloby.

Ve sporu o uvedené žalobě musí vystupovati bezvýjimečně všichni spoluvlastníci. Jestliže buď jeden z několika žalobců, domáhajících se zrušení spoluvlastnictví, upustí za sporu od žaloby, nebo jestliže tak učiní žalující spoluvlastník proti některému z několika žalovaných spoluvlastníků, pozbývá celý žalobní nárok svého základu. K tomuto nedostatku jest přihlížeti i bez námitek žalovaných spoluvlastníků.

(Rozh. ze dne 31. března 1938, Rv II 772/36.)

Srov. rozh. č. 8775 Sb. n. s.